

Економічний дисбаланс в контексті грецьких реалій характеризується підтримуванням як дефіциту торгового балансу, так і рівня споживання за рахунок накопичення боргу на тлі ігнорування ринками зловживання запозиченнями до початку кризи 2008 року. До введення євро у безготіковий оборот Греція сплачувала 25% за борги строком погашення 10 років, Німеччина – не більше 8% [1]. Після створення монетарного союзу ринок прирівняв всі показники до німецьких 8%, що нівелювало відмінність у дохідності. Така ситуація сприяла поверненню спредів з початку кризи до показників 1980-х років, відображаючи фундаментальні розриви між країнами Півдня і Півночі.

Нуріель Рубіні досить скептично оцінює можливості поліпшення ситуації у європейських периферійних країнах суперечкою через механізми економії, без віднаходження національних джерел економічного відновлення, яке є необхідною, але не достатньою умовою для зміни співвідношення ВВП до боргу [5]. Окрім того, економіст акцентує увагу на відсутності чи не найголовнішого каналу згладжування дисбалансів, а саме фіiscalного, окрім форми якого заборонені самими Маастрихтськими критеріями, згідно з якими монетарне об'єднання існує саме по собі, тоді як існування фіiscalного взагалі не передбачалося. Хоча в ЄС показник переміщення коштів між бюджетами не перевищує 0,1% ВВП [2], варто відзначити, що саме поєднання монетарної та фіiscalної компонент співпраці є ознакою цілісного економічного союзу.

Таким чином, нинішня криза актуалізувала проблему різноманітності проявів нестабільності в інтеграційних об'єднаннях, і поставила під сумнів не лише існування європейської валюти, а й цілісність Європейського Союзу. Враховуючи зазначене, очевидно, що сценарій майбутнього функціонування Єврозони тісно пов'язані із фундаментальними проблемами об'єднання, найоптимістичнішим з яких, на нашу думку, виступає створення фіiscalного союзу. Такий союз передбачає формування единого економічного Уряду, що мав би забезпечити суттєво більші обсяги міжбюджетних трансфертів.

Наступна модель функціонування Єврозони пов'язується з розширенням фіiscalним пактом і «стриманішим» варіантом фіiscalного союзу. За таки обставин національні уряди лише координують фіiscalну політику, проте головні її засади визначають самостійно.

Монетарна інтеграція, на відміну від двох попередніх сценаріїв вирішення проблем в межах Єврозони, на наш погляд, видається результативною лише у короткостроковій перспективі і вкрай нестабільною у довгостроковому вимірі. Через труднощі прийняття рішень у ЄС та політичні маніпуляції з боку урядів окремих країн, ЄЦБ вже намагається нівелювати структурні диспропорції регіону, використовуючи монетарні важелі та кредитні методи, що збільшують інфляційні ризики.

Останній сценарій розвитку подій – союз країн так званої Півночі, що може охопити виключно структурно потужні економіки – Німеччину, Францію, Бельгію, Люксембург, Австрію, Нідерланди, Фінляндію, Естонію, Словаччину, Словенію. Проблемні ж країни – Греція, Іспанія, Ірландія, Португалія та Італія – за таких обставин залишають валютний союз. Таким чином, необхідно передумовою збереження цілісності Єврозони є, в першу чергу, подолання внутрішніх

дисбалансів за рахунок відновлення конкурентоспроможності так званих країн-периферії.

Список використаних джерел:

1. Резнікова Н.В. Проблеми забезпечення стабільності в Єврозоні в умовах фінансової волатильності / Н.В. Резнікова, М.М. Відякіна // Вісник Донецького національного університету. Науковий журнал. – Серія В: економіка і право. – № 1. – Донецьк: ДонНУ, 2010. – С. 241–247.
2. Резнікова Н. Європа: момент істини, або далі буде [Електронний ресурс] / Н. Резнікова. – Режим доступу: <http://www.euroatlantica.info/index.php?id=4237>
3. European growth and renewal: The path from crisis to recovery [Electronic resource]. – Mode of access: http://www.mckinsey.com/Insights/MGI/Research/Productivity_Competitiveness_and_Growth/European_growth_and_renewal_path_to_recovery
4. Feldstein M. The Euro Zone's Double Failure [Electronic resource] / M. Feldstein. – Mode of access: http://www.belfercenter.ksg.harvard.edu/publication/21623/euro_zones_double_failure.html
5. Monaghan A. Eurozone will collapse this year, says Nouriel Roubini [Electronic resource] / A. Monaghan, R. Fletcher. – Mode of access: <http://www.telegraph.co.uk/finance/financialcrisis/9046365/Eurozone-will-collapse-this-year-says-Nouriel-Roubini.html>.
6. Selected Principal European Economic Indicators [Electronic resource]. – Mode of access: <http://www.epp.eurostat.ec.europa.eu/portal/page/portal/euroindicators/peis>.

КОМУНІКАТИВНІ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ У ВНЗ

Ахмад І.М.^{*}, Ахмад Ф.М.^{**}

^{*}Національний технічний університет України «КПІ», м. Київ;

^{**}Гімназія № 143, м. Київ

КОМУНІКАТИВНІ МЕТОДИКИ ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ У ВНЗ

Комунікація (від лат. *communicatio* – єдність, передача, з'єднання, повідомлення, пов'язаного з дієсловом лат. *communico* – роблю спільним, повідомляю, з'єдную, похідним від лат. *communis* – спільний) – це процес обміну інформацією (фактами, ідеями, поглядами, емоціями тощо) між двома або більше особами.

Метою навчання іноземної мови в вищій школі на сучасному етапі є оволодіння студентами комунікативними компетенціями, що дозволяють реалізувати їхні знання, уміння, навички для розв'язання конкретних комунікативних завдань в реальних життєвих ситуаціях. Іноземна мова виступає як засіб комунікації, отже в освіті продовжує розвиватися і надалі культурологічний або інтеркультурний підхід у навчанні в рамках концепції «діалогу культур», з метою формування полімовної грамотності студентів. Отже, в сучасному ВНЗ не має бути місця для таких процесів, як зазубрювання, бездумне завчання текстів на іноземній мові, що не мають практичної цінності для майбутньої життєдіяльності студентів. Студенти мають бути підготовлені на основі якісного сучасно-

го аутентичного навчального матеріалу до свідомого використання іноземної мови в подальшому житті та роботі. Підготовка студентів не можлива без використання сучасних освітніх технологій. Сучасні технології в освіті – це професійно-орієнтоване навчання іноземної мови, проектна робота в навчанні, застосування інформаційних та телекомунікаційних технологій, робота з навчальними комп’ютерними програмами з іноземних мов (система мультимедіа), дистанційні технології в навчанні іноземних мов, використання інтернет-ресурсів.

На даному етапі розвитку методичної науки основним методом навчання іноземних мов є комунікативний метод. У процесі навчання за комунікативним методом студенти набувають комунікативної компетенції – здатності користуватись мовою залежно від конкретної ситуації. Вони навчаються комунікації у процесі самої комунікації. Найважливішою характеристикою комунікативного підходу є використання автентичних матеріалів, тобто таких, які реально використовуються носіями мови. Мовленнєва взаємодія студентів інколи, хоч і далеко не завжди, проходить за співчастю викладача в найрізноманітніших формах: парах, тріадах, невеликих групах, з усією групою. З самого початку студенти оволодівають усіма чотирма видами мовленнєвої діяльності на понадфразовому і текстовому рівнях при обмеженому використанні рідної мови. Об’єктом оцінки є не тільки правильність, але й швидкість усного мовлення та читання.

Для досягнення комунікативної компетенції – комунікативних вмінь, сформованих на основі мовних знань, навичок і вмінь – викладач іноземної мови використовує новітні методи навчання, що поєднують комунікативні та пізнавальні цілі. Інноваційні методи навчання іноземних мов, які базуються на гуманістичному підході, спрямовані на розвиток і самовдосконалення особистості, на розкриття її резервних можливостей і творчого потенціалу, створюють передумови для ефективного поліпшення навчального процесу у вищих навчальних закладах. Основними принципами сучасних методів є: рух від цілого до окремого, орієнтація занять на студента (learner-centered lessons), цілеспрямованість та змістовність занять, їх спрямованість на досягнення соціальної взаємодії при наявності віри у викладача в успіх своїх студентів, інтеграція мови та засвоєння її за допомогою знань з інших галузей наук.

Метою даної статті є огляд сучасних тенденцій розвитку методів викладання іноземних мов. При відборі сучасних методів навчання необхідно врахувати наступні критерії, відповідно до яких використані методи повинні: створювати атмосферу, в якій студент почуває себе вільно і комфортно, стимулювати його інтереси, розвивати бажання практичного вживання іноземної мови; заохочувати студента в цілому, зачіпаючи його емоції, почуття, тощо; стимулювати його мовні, когнітивні і творчі здібності; активізувати студента, роблячи його головною дією персоною в навчальному процесі, активно взаємодіючи з іншими учасниками цього процесу; створювати ситуації, в яких викладач не є центральною фігурою, тобто, студент повинен усвідомити, що вивчення іноземної мови пов’язано з його особистістю і інтересами, а не з прийомами і засобами навчання використані викладачем; навчити студента працювати над мовою самостійно на рівні його фізичних, інтелектуальних і емоційних можливостей – одно-

часно забезпечити диференціацію і індивідуалізацію навчального процесу; передбачити різні роботи в аудиторії: індивідуальну, групову, колективну.

Основними ознаками комунікативного методу є наступні:

- 1) основне завдання – навчити учнів (студентів) розмовляти іноземною мовою;
- 2) основним засобом навчання виступають ділові ігри, що моделюють реальні ситуації спілкування, студенів, та обмежене використання рідної мови під час навчання іноземній;
- 3) вивчення системи мови (граматики) є переважно інтуїтивним, тобто, від студентів вимагається не механічне зачування граматичних правил, а інтуїтивне відчуяте правильно побудованих фрагментів мовлення.

Таким чином, ефективність комунікативно спрямованого навчання іноземних мов у вищій школі залежатиме від бажання і здатності викладачів скористатися позитивним досвідом вітчизняних і іноземних учених і практиків щодо гуманістичного підходу у навчанні. Методи навчання іноземних мов, які ґрунтуються на гуманістичному підході, допомагають розкрити творчий потенціал студентів і сприяють розвитку та самовдосконаленню навчально-комунікативного процесу.

К.м.н. Маринчина І.М., к.м.н. Гайдуков В.А.

Буковинський державний медичний університет, м. Чернівці, Україна

**ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ
В СИСТЕМІ ВИКЛАДАННЯ У МЕДИЧНОМУ ВУЗІ**

Сьогодні можна стверджувати, що кредитно-модульна система, яка витікає з вимог Болонської декларації у медичних вузах, прижилася повністю. Навчаючи студентів, ми зрозуміли основні інновації, які відрізняються від пострадянської системи навчання. Пріоритетом розвитку сучасної освіти України є впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій, що забезпечує подальше вдосконалення освітнього процесу, доступність та ефективність освіти, підготовку молодого покоління до життєдіяльності в інформаційному суспільстві, налагодження українськими ВНЗ співпраці з європейським навчальними закладами в сфері навчальної та наукової діяльності, студентські міжнародні обміни, можливість здобуття другої вищої освіти та навчання за магістерськими програмами за кордоном.

Нові умови породжують і нові вимоги до процесу навчання і, звичайно, до педагога. Щоб відповісти сучасним критеріям, вчителеві необхідно знати і використовувати новітні інформаційно-комунікативні технології. Сутність питання полягає не в підвищенні рівня знань спеціаліста, а в розвитку здатностей знаходити потрібну інформацію, аналізувати її та впроваджувати у практичну діяльність, оперативно реагувати на інноваційний досвід, а також проектувати, створювати, експериментально апробувати інновації, уміти їх цілеспрямовано розповсюджувати [2].